

Umíráš celkem rád

Lucie Bílá

Do vlasů černejch jak hřích
mi hlavu dáš.
Utopíš se v dlaních mých,
tak usínáš.
Říkáš si: „Rád ji mám“.
S pochodní kráčíš ve studu.
Ty jsi dávný žhář.
S pochodní osleplých poutníků
zapálíš i svou pravdu.

Snad láskou osleplá jsem,
nepoznávám noc a den.
Měšťácká obžaloba,
znám tvůj smích.
Ať pověsí nás oba
na vlasech černejch jako hřích.
Umíráš celkem rád.

Náš les je gotickej chrám
a hvězdy padaj.
A hvězdy padaj až k nám.
Tak ve studu říkáš si: „Rád ji mám“.
S pochodní kráčíš bez studu.
Ty jsi dávný žhář.
S pochodní osleplých poutníků
zapálíš i svou pravdu.

Snad láskou osleplá jsem,
nepoznávám noc a den.
Měšťácká obžaloba,
znám tvůj smích.
Ať pověsí nás oba
na vlasech černejch jako hřích.
Umíráš celkem rád.

S pochodní osleplých poutníků
zapálíš i svou pravdu.
Lásku lhát si jen ze zvyku,
zapálíš i svou pravdu.

Otázky nepřebolí,
zeptej se na cokoli.
Měšťácká obžaloba,
znám tvůj smích.
Ať pověsí nás oba
na vlasech černejch jako hřích.
Umíráš.

Mý oči okřídlený noří se z bílý pěny.
Měšťácká obžaloba,
znám tvůj smích.
Ať pověsí nás oba
na vlasech černejch jako hřích.
Umíráš celkem rád.